

MIHAI TIMARU

Mecanismele terorii

Este foarte greu să dai o definiție precisă noțiunii: „Mecanismele terorii”. În sistemul comunist, mecanismele terorii au fost mai multe și toate au fost dinainte gândite și bine puse la punct.

Dar înainte de a dezbate aceste probleme, trebuie să facem niște precizări. Că în nici o altă țară comunistă, de sub ocupația rusească, nu au fost aplicate mecanismele terorii cu atâta cruzime și bestialitate, ca în România. Motivația este una singură: în nici o altă țară din lagărul comunist nu a fost o asemenea rezistență împotriva „anticristului”, cum numeam noi, românii, comunismul, ca în țara noastră.

Nu mă voi referi decât la două elemente:

Întâi, la lupta de rezistență anticomunistă, după rușinosul act de la 23 august 1944, când munții și codrii din România au fost casă și adăpost pentru miile de români care s-au opus fiarei roșii, pentru a-l apăra pe Cristos și ființa neamului românesc.

Al doilea element este că Stalin nu va uita și nu va ierta România, care a înăbușit revoluția lui Bella Kun din Ungaria în 1919. Și nu va uita nici lupta permanentă a tineretului român, dintre cele două războaie mondiale, de a se opune fiarei roșii de la Răsărit.

Toate aceste argumente și motivații justifică ura bolșevismului rusesc împotriva poporului român.

Dintre „Mecanismele terorii” care au fost puse la punct la Kremlin (sub directa supraveghere a lui Stalin), Pitești și Gherla ocupă primul loc. Și când fac această afirmație, mă bazez pe mărturiile lui Costache Opreșan, cel care a purtat pe trupul lui, până la moarte, amprenta torturilor.

După ce Țurcanu, cu oamenii lui, au fost duși la București să-și primească „răsplata” de la stăpânii lor, Costache Opreșan și Octavian Voinea au mai stat o bucată de vreme la Gherla, după care au fost duși și ei la același proces, ticluit și orchestrat de Securitate, ca să prostească lumea și pe naivi.

În această perioadă eu m-am întâlnit și cu Opreșan și cu Voinea. Nu voi intra în amănuntele acestui capitolul al vieții

mele, pe care l-am evocat în cartea mea *Amintiri din Gherla*. Voi aminti numai că de la Costache Opreșan am aflat că Turcanu a fost oș la Moscova, unde a primit o pregătire specială înainte de declanșarea arestărilor din 1948.

Această taină, aceea a trimerii lui Eugen Turcanu la Moscova, nu a cunoscut-o decât un singur om, colegul și prietenul său: Șura Bogdanovici.

Când s-au declanșat arestările din 14-15 mai 1948, Bogdanovici a fost arestat, iar după încarcerarea lui, a fost arestat și Turcanu. Securitatea i-a înscenat acestuia un proces în urma căruia a fost condamnat la 7 ani închisoare, astfel să aibă mai multă credibilitate în fața deținuților politici și a studenților în deosebi.

Eugen Turcanu a auzit vorbindu-se de Costache Opreșan și era foarte bine informat asupra personalității lui, atât din punct de vedere intelectual, cât și din punct de vedere moral.

Opreșan, încă din anul III de facultate, era asistentul profesorului dr. D.D. Roșca. La vârsta aceea nu avea nici un rival printre studenții din țară, care să aibă cunoștințele lui în materie de filosofie sau chiar de cultură generală. Era cel mai bun cunoscător al lui Kant.

Fiu de țăran din Moldova, Opreșan era de o modestie și o popularitate rar întâlnite. Am insistat asupra personalității lui Opreșan, pentru ca să se înțeleagă de ce au dorit comuniștii, prin Turcanu, să-l atragă de partea lor. Și dacă nu au reușit să-l cucerească, au reușit să-l omoare prin chinurile la care a fost supus în închisorile prin care a trecut.

Costache Opreșan a intuit că Turcanu fusese pregătit la Moscova pentru ceea ce va urma la Pitești și Gherla.

Înainte de declanșarea „reeducării” la Pitești, Turcanu îl va chema pe Bogdanovici și-i va spune acestuia să stea de vorbă cu Opreșan și să-l convingă să nu se opună reeducării, fiindcă și așa nu va putea rezista și-i mai bine să treacă de partea lor, de la început, urmând să aibă numeroase avantaje și beneficii. După zile în șir de discuții, Opreșan nu a putut fi convins de Bogdanovici să colaboreze cu ei.

Și în cele din urmă Opreșan i-a dat o replică lui Bogdanovici: „Bine a mai fost pregătit Turcanu la Moscova.”

La această replică a lui Opreșan, Bogdanovici a rămas uluit. Și l-a întrebat pe Opreșan: „Dar tu de unde știi acest lucru? Pentru că Turcanu numai mie mi-a destăinuit acest secret!” Bogdanovici însă a omis să-i atragă atenția lui Opreșan să nu cumva să spună cuiva acest lucru, nici chiar lui Turcanu...

După discuțiile pe care le-a avut cu Bogdanovici, Opreșan a fost acostat și de Turcanu, dar pe un alt ton și chiar cu amenințări. Costache Opreșan i-a replicat și acestuia că el știe că a fost pregătit la Moscova pentru tot ce urma să facă în închisorile de la Pitești și Gherla.

Dar când Opreșan a rostit aceste cuvinte, Turcanu s-a repezit asupra lui și l-a strâns de gât. Și l-a întrebat: „Ți-a spus Bogdanovici acest lucru? Am să-l omor pe banditul acesta, că tot bandit a rămas.” Și Turcanu a mai adăugat că-l va omori și pe el, dacă mai pomenește cuiva de Moscova.

Nu după mult timp Turcanu l-a omorât pe Bogdanovici, cu mâinile lui, la Pitești; iar Costache Opreșan va muri și el tot în închisoare, ca un martir. Dar nu înainte de a-mi face mie aceste mărturisiri, înainte de a fi dus la proces la București în 1953.

Ce l-a determinat pe Opreșan să-mi facă numai mie aceste destăinuirii? Doar el știe.

În 1951-1952 am fost introdus și eu în Camera 99 (zisă „camera morții”) cu ultimul lot de experiment al „reeducării” de la Gherla. Din camarazii de cameră voi aminti pe următorii: cpt. Nicolae Măgirescu (invalid de război cu un picior amputat), Traian Popescu, Constantin Teja, Vasile Zotu, N. Mândru, Florin Rusu, Radu Ciuceanu, Paul Caravia, Gheorghită Savel, Gioga Parizianu, Atila Drohobețky, Petrică Duduță din Brăila. Au mai fost și alții, de care nu-mi amintesc.

Am spus că am fost ultimul lot de experiment, căci „reeducarea” a trebuit să fie oprită, datorită presiunilor din Occident, după moartea dramatică a doctorului Simionescu de la Canal, unde el s-a aruncat în gardul de sârmă ghimpată.

Camera 99, plasată la etajul 2, era deja plină de studenți, care veniseră de la Pitești cu Turcanu și care trecuseră cu toții prin camera 4 Spital. Acum trebuiau să-și dea examenul de fidelitate față de călăi.

Printre aceste victime se număra și Costache Opreșan, Gheorghe Calciu, frații Scutaru, Eugen Măgirescu și mulți, mulți alții.

Bineînțeles că era acolo și echipa de călăi, mai puțin Turcanu, care va intra în cameră în ultimul moment.

Acest grup de călăi era format din următorii: Popa Tanu, Mărtinuş, Vasile Pușcașu, Levinschi, Juberian Reck și Fuks.

Era zi de duminică; după ce s-a servit masa de prânz, am fost adunați de pe celular și duși în camera 99.

Aici am găsit mulți studenți, veniți de la Pitești. Printre cei adunați de pe celular, mi-am întâlnit mulți cunoscuți. Din rândul studenților am găsit și aici cunoscuți. Ne-am așezat fiecare după cunoștințe.

Nu a trecut mult după venirea mea în cameră și am văzut că se apropie de mine, din lotul studenților, un tânăr foarte firav, pe chipul căruia puteai să citești multă suferință.

Se recomandă și-mi spuse că-l cheamă Costache Opreșan și că mă cunoaște, știa că am făcut parte din grupul de rezistență Ion Paragină din Munții Vrancea, și că el era foarte bun prieten cu Ion Paragină. După acest moment, Opreșan m-a părăsit și a continuat să stea de vorbă cu alți cunoscuți.

TimpuL s-a scurs repede. Noi, naivii, credeam că se formează un lot, ca să ne trimită la mină sau la Canal.

S-a servit și masa de seară, s-a făcut și apelul, după care l-am văzut pe Opreșan că se apropie de mine. M-a luat de-o parte și mi-a spus: „Vezi că am să fiu pus să te bat.“ Eu l-am privit mirat și l-am întrebat: „Dar de ce să mă bați?” Iar el mi-a răspuns: „Vei înțelege mai târziu. Să te ferești de studenți.”

Nu a durat nici 5 minute și ușa camerei se deschise și intră în cameră Țurcanu, îmbrăcat într-un costum vărgat nou, cu o figură de atlet bine hrănit, dar cu o înfățișare de călău. Se uită în camera care era arhiplină!

Și ni s-a adresat: „Ce faceți bandiților, țineți ședință?” Iar eu, naiv, m-am ridicat în picioare, m-am îndreptat spre el și i-am spus: „Bandit ești tu! Cum îndrăznești să ne insulti?”

După care Petrică Duduță s-a sculat și el și i-a dat aceeași replică.

Țurcanu a ridicat mâna dreaptă în sus și cu o voce puternică a ordonat: „Pe ei, pe bandiți!”

Cei din cameră, afară de grupul nostru, au început să scoată de sub rogojini și pături tot felul de ciomege și cozi de mătură și s-au năpustit asupra noastră, lovindu-ne peste tot corpul și călcându-ne în picioare, transformându-ne într-un lac de sânge.

În acel moment, am văzut că se apropie de mine Costache Opreșan, urmat de Vasile Pușcașu și Levinschi, și au început să mă lovească. Loviturile lui Opreșan le simțeam, ele erau mai puțin dureroase decât ale altora. În schimb, Vasile Pușcașu și Levinschi s-au urcat pe trupul meu și nu mi-au lăsat nici o unghie care să nu fie strivită și scaldată în sânge. A venit și Țurcanu să-mi plătească pentru că am avut curajul să-l înfrunt.

Această rășniță a morții a durat aproape 30 de minute. Toți eram un morman de carne vie, zăceam într-un lac de sânge.

Costache Opreșan a dispărut din Camera 99 și voi înțelege mai târziu că acesta a fost ultimul examen în fața lui Țurcanu.

După ce Țurcanu și echipa lui de călăi au fost duși la București, ca să-și primească „răsplata”, l-am regăsit pe Opreșan la Gherla. Nu voi descrie împrejurările în care ne-am întâlnit (nu este loc și timp), dar a fost o mare bucurie, și primul lucru pe care l-a făcut Opreșan a fost să-mi mulțumească pentru că am putut să rezist la toate chinurile la care am fost supus și nu l-am denunțat că mă avertizase de el de ceea ce se va întâmpla în camera 99.

Cu lacrimi în ochi Opreșan mi-a spus că atitudinea mea din timpul reeducării îl obligă să-mi facă o destăinuire pe care numai el o știe: Bogdanovici, care o știa, a plătit-o cu viața, și este sigur că o va plăti și el cu viața.

„Poate dumneata”, îmi spune Opreșan, „vei reuși să scapi și o dată și o dată, când va veni ziua aceea, vei putea spune,

cum și când și cine a ticluit „Fenomenul Pitești și Gherla” și toate crimele săvârșite de comuniști împotriva poporului român.”

Trebuie să mă apropii de sfârșitul acestui episod, dar nu înainte de-a arăta că subsemnatul nu am scăpat de „reeducare” o dată cu plecarea echipei de călăi a lui Turcanu la București.

Cu mine a continuat „reeducarea”, de data aceasta cu cei care conduceau și dirijau din umbră toate crimele de la Gherla și Pitești. Aceștia erau Nicolski, Dulgheru, Koller, avându-i acum ca executanți fideli, nu pe Turcanu, ci pe călăii Goiciu, Avădanei și Ciumașu.

M-au băgat la Zarcă împreună cu Octavian Voinea, unde m-au ținut cam trei luni de zile, în care timp am fost supus la toate presiunile fizice și morale.

Avădanei și Ciumașu mă scoteau de aici, din Zarcă, și mă duceau pe celularul mare, la parter, într-o celulă de anchetă, cam de trei ori pe săptămână, unde mă băteau și mă călcau în picioare, ca să recunosc niște declarații pe care le-am dat lui Turcanu în timp ce mă ținea în „celula chinezească”.

Și pe Voinea îl scoteau la anchetă, dar pe el nu-l chinuiau acum, căci îl pregăteau pentru procesul lui Turcanu.

Pe Voinea îl întrebau dacă mai aveam de gând să rezist și dacă nu încercam să mă sinucid. Bietul Voinea plângea când mă vedea cum mă aducea gardianul de la anchetă.

Înainte de a fi dus Voinea la București, a venit Avădanei și l-a luat la Biroul administrativ, unde-l așteptau Nikolski și Koller, cu care a discutat aproape 2 ore asupra problemei „reeducării”. Când a revenit în celulă, Voinea a început să plângă și mi-a spus:

„Fii atent, Mihai, și ascultă ce ne pregătesc călăii și slugile lui Stalin, Nikolski și Koller, notează și ține minte.”

Voi reda în continuare tot ce mi-a relatat Voinea despre ce a auzit chiar din gura celor doi călăi și criminali. Peste o lună, Voinea avea să fie luat la București, iar pe mine Avădanei mă va duce în fața acelorași călăi care-mi vor repeta și mie ceea ce-i spusese lui Voinea, după care eu voi fi băgat în Camera de exterminare până la moartea lui Stalin.

Acest text, Octavian Voinea îl va scrie pe coperta cărții lui *Masacrarea studențimii române*:

„– Nu veți fi eroi așa cum vă sunt principiile. Veți fi niște ticăloși mascați, departe de orice virtute. Nu veți muri decât atunci când vom vrea noi. Întâi vă vom transforma în monștri...

– Apoi vă vom obliga, prin metodele noastre, să declarați numai ce vrem noi. Aceste declarații smulse cu cleștele înroșit în foc, le vom păstra ca mărturie, ca acte pentru arhivă, după care se va scrie istoria.

– Vom păstra dosarele până ce voi veți muri. Vom muri și noi. Istoria se va scrie pentru generațiile viitoare după aceste documente.

– Astfel cercetătorii, istoricii vor scrie cum vrem noi, nu cum este realitatea. Noi creăm istoria așa cum ne place. Așa cum ne convine.

– Proștii de azi care sunteți voi, o veți scrie cu mâinile voastre, așa cum vrem noi. Tâmpii de mâine o vor confirma așa cum noi am imaginat-o în dosarele ticluite de noi.

– Avem experiența Piteștiului, pe care noi l-am imaginat cu mult înainte de arestarea voastră și a ieșit exact cum am dorit noi. Ca la comandă și fără retușuri.

– Am avut noi grijă să ne asigurăm cu mult înainte de descoperirea acestei acțiuni.

– Acum punem la punct regizarea ultimului act al acestei piese. Ce-ți închipui, că va ieși altfel de cum dorim noi?

– Întreagă „operația Pitești” se va termina cu acest proces pe care acum îl „punem în scenă”. Cu asta vom demonstra că toate atrocitățile petrecute la Pitești au fost concepute de Mișcarea Legionară care este în slujba CIA-ului american contra unor mari sume de bani.

– Vom face legătura și analogia cu toate crimele săvârșite de voi începând cu asasinarea lui Manciuc și culminând cu Piteștiul... Vom demonstra că voi sunteți cei care ați extins metodele Piteștiului la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la Gherla, la Ocnele Mari și Târgu Ocna...

– Cu aceasta vom înmormânta Mișcarea Legionară și nu se va mai auzi de ea.

– Dacă totuși se va auzi, se va cunoaște numai varianta ticluită de noi.”

Lăsăm cititorii acestui text să tragă concluziile care se cuvin, pentru a putea înțelege ce a însemnat în România „Mecanismul Terorii în cei 50 de ani de robie comunistă”.

